

Cara Hunterová

První případ inspektora Fawleyho

Sunday
Times
bestseller

Někdo unesl
Daisy Masonovou.
Někdo, koho znáte...

**Někdo
blízký**

HOST

**Cara
Hunterová**

**Někdo
blízky**

Cara Hunterová

První případ inspektora Fawleyho

Někdo unesl
Daisy Masonovou.
Někdo, koho znáte...

Někdo blízký

BRNO
2018

Close to Home

Copyright © Cara Hunter, 2018

Cover image © Tim Robinson / Arcangel Images

Cover design © Penguin Random House UK

Translation © Markéta Polochová, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-760-7 (PDF)

ISBN 978-80-7577-761-4 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-762-1 (MobiPocket)

Simonovi

Prolog

Stmívá se a té malé je zima. Má za sebou moc hezký den — kostýmy, spousta světel. Jako by sledovala hvězdnou spršku. Bylo to kouzelné, úplná pohádka, ale pak se to pokazilo. Všechno je špatně. Podívá se nahoru mezi stromy a má pocit, jako by se jí les nad hlavou uzavíral. Ale ne jako ve *Sněhurce* nebo v *Šípkové Růžence*. Není tu žádný princ, žádný zachránce na krásném bílém koni. Jenom temné nebe a příšery ve tmě. Zaslechne nějaký hluk v křoví: šelestění menších zvířat, pak i něco těžšího. Pořád se to blíží. Krok za krokem. Otře si tvářičky vlhké od slz. Z celého srdce by si přála být jako ta princezna z *Rebelky*. Ta by se sama uprostřed lesa nebála. Ale ona strach má.

Daisy má obrovský strach.

„Daisy?“ ozve se. „Kdepak jsi?“

Další kroky, tentokrát blíž u ní, hlas zní nevrle. „Přede mnou se neschováš. Já si tě najdu. A ty to víš, vid', že to víš, Daisy? Já si tě najdu.“

Řeknu to hned, dřív než začneme. Nebude se vám to líbit, ale věřte mi, dělal jsem to tolikrát, že už to ani nechci počítat. Když se ztratí malé dítě — jako právě teď —, je únoscem v devíti případech z deseti někdo blízký. Člen rodiny, přítel, soused, někdo z okolí. Na to nezapomínejte. Je jedno, jak zdrceně vypadají, jak nepravděpodobné se to zdá, oni vědí, kdo to udělal. Možná podvědomě, možná si zatím nejsou jistí. Ale vědí to. Oni to vědí.

• • •

20. července 2016, 2:05

Oblast Canal Manor, Oxford

Říká se, že když někdo vstoupí do domu, jehož koupí zvažuje, má o všem jasno do třiceti vteřin. A věřte mi, že průměrný policajt si vše ujasní do deseti sekund. Popravdě si většina z nás udělá obrázek dávno předtím, než vejde dovnitř. Jenomže my neposuzujeme nemovitosti, ale lidi. Když jsme zastavovali před číslem pět na Barge Close, měl jsem docela jasnou představu, co můžu čekat. Říkávalo se tomu „exkluzivní rezidence“, vlastně možná pořád říká. Jejich majitelé mají peníze, ale ne tolik, kolik by rádi, jinak by si koupili skutečný viktoriánský domek,

a ne tuhle moderní napodobeninu na nesprávném břehu řeky. Stejná červená cihla i arkýřová okna, ale zahrady jsou tu menší a garáže zbytečně veliké — není to fušeřina, spíš takový upachtěný padělek.

Uniformovaný policista u vstupních dveří mi napoví dá, že obligátní prohledání domu a zahrady už proběhlo. To byste nevěřili, kolik dětí najdeme ukrytých pod postelí nebo v šatní skříni. Neztratily se, jen se schovávají. Ale ani takové příběhy většinou nemají nejšťastnější konec. Ovšem zdá se, že tohle bude jiné. Jak mi před hodinou do telefonu řekl policista ve službě, když mě vzbudil: „Já vím, normálně bychom vás nevolali takhle v noci, ale je hodně pozdě a to děvčátko je malinké. Nevypadá to vůbec dobře. Rodina pořádala večírek, takže ji nejdřív všichni hledali a teprve pak zavolali nás. Říkal jsem si, že i když budete našťvaný, je to v téhle situaci ještě to nejmenší.“ Nebyl jsem. Myslím našťvaný. A pokud mám být upřímný, byl bych udělal totéž.

„Vzadu to vypadá jako po výbuchu, pane,“ oznámí mi ten policajt u vchodu. „Lidi tam museli celou noc běhat nahoru dolů. Všude jsou zbytky z ohňostroje. Navíc kupa dětí. Myslím si, že forenzní nemá šanci najít nic kloudného.“

Super, pomyslím si. Vážně do prdele skvělý.

Gislingham zazvoní. Zůstaneme stát u dveří a čekáme, až nám někdo otevře. Nervózně přešlapuje z nohy na nohu. Je úplně jedno, kolikrát vyšetřujete podobný případ. Nikdy si na to nezvyknete. A pokud ano, je čas skončit. Ještě párkrát si potáhnu. Rozhlížím se kolem dokola. Jsou sice dvě hodiny ráno, ale skoro ve všech okolních domech se svítí a v oknech jsou vidět lidi. Na

cyklostezce na protější straně ulice parkují dvě policejní auta s rozsvícenými majáčky a několik unavených pochůzkářů se snaží udržet čumily v dostatečné vzdálenosti. Na schodech stojí dalších šest strážníků a mluví se sousedy. Vtom se otevřou dveře. Otočím se.

„Paní Masonová?“

Je tlustší, než jsem předpokládal. Dělá se jí druhá brada, a to jí nemůže být víc než, no kolik, pětatřicet? Přes večerní šaty — žlutooranžovou hrůzu s leopardím vzorem a průramky, vůbec, ale vůbec jí neladí k vlasům — má přehozený propínací svetr. Rozhlédne se po ulici a pak si svetr přitáhne těsněji k tělu. Přitom není zima. Ve dne bylo přes třicet stupňů.

„Paní Masonová, jsem detektiv inspektor Adam Fawley. Můžeme dál?“

„Mohli byste se vyzout? Zrovna nám vyčistili koberce.“

Nechápu, proč si lidi pořizují krémové koberce, zvláště když mají děti, ale na podobnou diskusi není vhodná chvíle. A tak se jako párek školáček na prahu vyzujeme. Gislingham na mě vrhne významný pohled. Hned za dveřmi jsou věšáky, nad každým jméno jednoho člena rodiny. Boty srovnané v lajně vedle rohožky. Podle velikosti. A taky podle barev. Kristepane.

Stejně je zvláštní, co se vám stane s hlavou, sotva se zujete. Když někde pobíhám jenom v ponožkách, připadám si jako neumětel. Není to dobrý začátek.

Z obývacího pokoje je průchod přímo do kuchyně se snídaňovým pultem. Stojí tam nějaké ženy, sklánějí se nad konvicí a špitají si. Make-up se jim v neonovém světle nepřírozeně leskne. Rodina se k sobě tiskne v rohu sedačky, na poměry toho prostoru přehnaně

veliké. Barry Mason, Sharon a chlapec, Leo. Synek hledí do podlahy, Sharon na mě, Barry téká očima po místnosti. Vypadá jako chodící identikit hipsterského táty — kapsáče, trochu moc ježaté vlasy, dost nevkusná květovaná košile, kterou si navíc nezastrčil. Snaží se působit jako pětatřicátník, ale tmavé vlasy má nepochybně na-barvené a hádám, že bude o dobrých deset let starší než jeho paní. Bude to ona, kdo v tomhle baráku nosí kalhoty.

Když se pohřešuje dítě, setkáte se s celou škálou emocí: hněv, strach, popírání, pocit viny. Všechny jsem je už viděl, samostatně i v různých kombinacích. Ale Barry Mason má ve tváři výraz, s jakým jsem se ještě nesetkal. Nedokážu ho zařadit. Zato Sharon má tak silně zaťaté pěsti, že jí klouby na prstech úplně zbělely.

Sednu si. Gislingham zůstane stát. Nejspíš má strach, že by ho jejich nábytek neunesl. Rozepne si poslední knoflíček u košile. Doufá, že si toho nikdo nevšimne.

„Paní Masonová, pane Masone,“ spustím. „Chápu, že je to pro vás těžké, ale je důležité, abyste nám poskytl co nejvíc informací. Jak jistě víte, prvních pár hodin je klíčových — čím víc toho budeme vědět, tím větší máme šanci najít Daisy živou a zdravou.“

Sharon Masonová žmoulá cíp svetru. „Nevím, co bychom vám ještě řekli — už jsme mluvili s tím policistou...“

„Já vím, ale snad byste mi to mohli zopakovat. Říkali jste, že Daisy šla dnes jako obvykle do školy. Potom zůstala doma až do začátku večírku. Nešla si ani hrát ven?“

„Ne. Byla u sebe v pokoji. Nahoře v patře.“

„Mohla byste mi říct, kdo všechno na večírek dorazil?“

Sharon se letmo podívá na manžela, pak se pohledem vrátí ke mně. „Lidi z okolí. Spolužáci našich dětí. Jejich rodiče.“

Čili kamarádi dětí. Ne rodičů.

„Takže řekněme kolem čtyřiceti lidí? Odpovídá to?“

Svraští čelo. „Tolik ne. Mám seznam hostů.“

„Ten by nám moc pomohl — kdybyste ho mohla dát konstáblu Gislinghamovi.“

Gislingham letmo vzhledne od poznámkového bloku.

„A kdy přesně jste Daisy viděli naposledy?“

Barry Mason prozatím neřekl ani slovo. Nejsem si jistý, jestli mě vůbec vnímá. Obrátím se přímo na něj. V rukou drží hračku, pejska, a neustále si s ním pohrává. Dělá to podvědomě a ze stresu, vím, ale stejně to není příjemný pohled. Vypadá to, jako by mu chtěl zakroutit krkem.

„Pane Masone?“

Zamrká. „Netuším,“ řekne tlumeně. „Snad kolem jedenácté? Byl tu docela zmatek. Ruch. Všude plno lidí, chápete.“

„Ale že zmizela, jste si všimli až kolem půlnoci.“

„Řekli jsme si, že je načase, aby šly děti spát. Někteří už odcházeli. Jenže jsme ji nemohli najít. Dívali jsme se všude. Volali jsme každému, na koho jsme si vzpomněli. Moje holčička... moje krásná malá holčička...“

Rozpláče se. Dodnes nevím, jak se chovat, když chlapci pláčou.

Otočím se zpátky k Sharon. „A co vy, paní Masonová? Kdy jste viděla dceru naposledy? Bylo to ještě před ohňostrojem, nebo až po něm?“

Sharon se náhle zachvěje. „Myslím, že před.“

„A ohňostroj začal kdy přesně?“

„V deset, hned jak se setmělo. Nechtěli jsme s ním začínat moc pozdě. Člověk se snadno dostane do problémů. Ještě vás někdo nahlásí úřadům.“

„Takže jste Daisy naposledy viděla ještě předtím. A bylo to v zahradě, nebo v domě?“

Sharon zaváhá. Znovu svraští čelo. „V zahradě. Celý večer někde poletovala. Jako královna plesu.“

Napadne mě, že už je to pěkně dlouho, co jsem tohle spojení slyšel. „Takže Daisy se dobře bavila. Nic ji netrápilo? Nevšimli jste si ničeho?“

„Ne, vůbec. Moc si to užívala. Smála se. Tancovala. Prostě jako každá malá holka.“

Podívám se na jejího bratra. Zajímá mě, jak se zavtváří. Ale nic, žádná reakce. Sedí obdivuhodně tiše. Soustředěně.

„A kdy jsi Daisy naposledy viděl ty, Leo?“

Pokrčí rameny. Neví. „Koukal jsem se na ohňostroj.“

Usměju se na něj. „Máš rád ohňostroje?“

Přikývne, ale do očí se mi nepodívá.

„A víš ty co? Já taky.“

Konečně vzhledne. Jako by mezi námi problesklo chvilkové porozumění, pak ale zase skloní hlavu a začne jednou nohou šoupat po koberci. Opisuje pravidelný kruh. Sharon se natáhne a plácne ho po stehně. Chlapec přestane.

Znovu se obrátím k Barrymu. „Postranní branka do zahrady byla předpokládám otevřená.“

Barry se opře, najednou zaujme defenzivní postavení. Hlasitě popotáhne a promne si nos. „Člověk nemůže co pět minut běhat tam a zpátky a pořád někoho pouštět dovnitř, ne? Bylo jednodušší nechat otevřeno. Každý

mohl kdykoli přijít nebo odejít. Míň zmatku v baráku.“
Po očku se podívá na manželku.

Přikývnu. „To dá rozum. Všiml jsem si, že hned za zahradou teče řeka. Je vzadu branka na cestičku?“

Barry Mason zavrtí hlavou. „Není. Rádi bychom, ale městská rada to nedovolí. Tamtudy ten chlap přijít nemohl.“

„Chlap?“

Sklopí zrak. „Ať už to byl kdokoli. Prostě ten parchant, co ji unesl... co unesl moji Daisinku.“

Poznamenám si „moje Daisinka“ a připíšu k tomu otazník. „Ale žádného muže jste neviděl, nebo ano?“

Zhluboka se nadechne a vzlykne, odvrátí se, pak se zase rozpláče. „Ne. Nikoho jsem neviděl.“

Projdu si poznámky. „Mám tady Daisynu fotku, kterou jste dali seržantu Davisovi. Mohli byste mi říct, co to měla na sobě?“

Odmlka.

„To byl kostým,“ odpoví Sharon. „Říkali jsme si, že bude hezké, když se Daisy oblékne podle svého jména.“

„Promiňte, ale nejsem si jistý, jestli vám rozumím...“

„Daisy znamená kopretina. Byla oblečená jako kopretina.“

Vytuším Gislinghamovu reakci, ale nepodívám se na něj. „Už chápu. To znamená, že měla...?“

„Zelenou sukýnku, punčocháče i boty. Na hlavě měla klobouk z bílých lístků se žlutým středem. Pořídili jsme to v tom obchodě na Fontover Street. Jenom půjčovně stálo celé jmění. A museli jsme složit zálohu.“

Zachvěje se jí hlas. Povzdechne si, znovu sevře ruku v pěst a přitiskne si ji na pus. Třesou se jí ramena. Barry

Mason se natáhne a manželku obejmě. Sharon nařiká, kýve se dopředu dozadu, ujišťuje ho, že to není její chyba, že nevěděla, a on ji začne hladit po vlasech.

Následuje ticho. A vtom se náhle Leo sveze z pohovky. Oblečení je mu zbytečně velké, rukávy má tak dlouhé, že skoro nevidíte dlaně. Dojde ke mně a podá mi mobil. Na displeji je zastavené video. Záběr Daisy v zelené sukýnce. Je to překrásná dívka, o tom není pochyb. Stisknu play a zhruba patnáct vteřin sleduju, jak tančí před kamerou. Překypuje sebejistotou, je veselá a živá — dokonce i z malého dvoupalcového displeje to úplně čiší. Když video dohraje, ověřím datum nahrávky — je jen tři dny stará. Aspoň v tomhle máme štěstí. Ne vždycky se nám podaří získat tak čerstvé záběry pohřešované osoby.

„Děkuju ti, Leo.“ Podívám se na Sharon Masonovou, zrovna si utírá nos. „Paní Masonová, kdybych vám dal svoje číslo, myslíte, že byste mi to video mohla přeposlat?“

Bezmocně rozhodí rukama. „Víte, já jsem na tyhle věci úplně nemožná. Ale Leo vám to pošle.“

Podívám se na něj. Kývne hlavou. Má příliš dlouhou ofinu, ale nezdá se, že by mu vlasy v očích vadily. Oči má tmavé. Vlasy taky.

„Díky, Leo. Na svůj věk se v telefonech asi dost vyznáš. Kolik že ti vlastně je?“

Trochu se začervená. „Deset.“

Otočím se k Barrymu Masonovi. „Měla Daisy počítač?“

„To ani omylem. Co všechny ty zkazky o tom, co se dětem na internetu může stát? Občas jsem ji pouštěl ke svému počítači, ale pokaždé jsem v pokoji zůstal s ní.“

„Takže neměla e-mail?“

„Ne.“

„A co mobil?“

Tentokrát mi odpoví Sharon. „Říkali jsme si, že je na to ještě malá. Slíbila jsem jí ho k Vánocům. To už jí bude devět.“

Tím odpadá další možnost, jak ji vystopovat. Nahlas to ale neřeknu. „Leo, neviděl jsi včera večer s Daisy někoho?“

Zaváhá, pak zavrtí hlavou.

„Nebo někdy dřív — nepotloukal se někdo kolem? Nevšiml sis někoho cestou do školy nebo domů?“

„Děti do školy vozím autem,“ vstoupí nám Sharon ostře do hovoru. Jako by to tím bylo vyřízené.

Vtom zazvoní zvonek. Gislingham zaklapne notes. „To budou stopaři. Nebo jak se jim zrovna říká.“

Sharon se zmateně podívá na manžela. „Má na mysli forenzní tým,“ vysvětlí jí Barry.

Sharon se otočí ke mně. „Co tady dělají? Nic jsme přece neprovedli.“

„To já vím, paní Masonová. Nemusíte se ničeho obávat. Je to běžná rutina při... když se pohřešuje dítě.“

Gislingham jim otevře a pustí je dál. Okamžitě poznám Alana Challowa. Nastoupil jen několik měsíců po mně. Stárnutí mu moc nesluší. Hlava mu plešatí, břicho se zakulacuje. Ale je dobrý. Hodně dobrý.

Kývne mi na pozdrav. Ostatní zdvořilosti vynecháme. „Holroyd bere vzorky z auta,“ oznámí mi věcně. Papírová kombinéza, kterou má na sobě, při pohybu šustí. Až vyjde slunce, bude mu v ní na umření.

„Začneme nahoře,“ řekne a nasadí si rukavice. „A jen co se rozední, přesuneme se i ven. Pokud vím, zatím

nikde žádní novináři. Člověk se musí umět radovat z maličkostí.“

Sharon Masonová se nejistě postaví. „Nechci, abyste se jí přehrabovali v pokoji... dotýkali se jejích věcí... jednali s námi jako se zločinci...“

„Nejde o kompletní forenzní sběr, paní Masonová. Nenaděláme nepořádek. Dokonce ani nepotřebujeme vejít k ní do pokoje. Jenom si vezmeme její kartáček na zuby.“

Protože to je nejlepší zdroj DNA. Protože tu možná budeme potřebovat pro srovnání, kdybychom našli tělo. Ale ani to neřeknu nahlas.

„Důkladněji prohledáme zahradu, to kdyby za sebou její únosce nechal nějaké fyzické stopy, které by nám ho pomohly identifikovat. Doufám, že nám k tomu dáte svolení.“

Barry Mason přikývne a dotkne se ženina lokte. „Měli bychom je nechat dělat jejich práci, nemyslíš?“

„Domluvíme vám policejní psychology, kteří se k vám připojí co nejdřív.“

Sharon se otočí zpátky ke mně.

„Jak to myslíte, že se připojí?“

„Zůstanou tady s vámi, postarají se, abyste byli o všem informováni, a budou vám k ruce, kdybyste něco potřebovali.“

Sharon se zamračí. „Tady? Myslíte přímo v domě?“

„Ano, pokud s tím budete souhlasit. Jsou na to plně vyškolení — nemusíte se ničeho bát, nebudou nijak zasahovat do chodu rodiny.“

Ale ona už vrtí hlavou. „Ne. Nikoho tady nestrpím. Nechci, aby nás vaši lidi špehovali. Je to jasné?“

Podívám se na Gislinghama. Neznatelně pokrčí rameny.

Zhluboka se nadechnu. „Na to samozřejmě máte právo. Můžeme pověřit jednoho člena týmu a ten s vámi už stane v kontaktu. A kdybyste si to rozmysleli...“

„Ne,“ vyhrkne. „Nerozmyslíme.“

• • •

Oxford's News @OxfordNewsOnline 2:45
MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA Zvýšená policejní aktivita v bytové oblasti Canal Manor — zatím žádné další podrobnosti...

Julie Hillová @JulieHillovaOxford 2:49
@OxfordNewsOnline Bydlím v Canal Manor — včera se tu konala párty a policajti vyslychaji sousedy

Julie Hillová @JulieHillovaOxford 2:49
@OxfordNewsOnline Zdá se, že nikdo neví, co přesně se stalo. Je tu asi 15 policejních aut

Angela Bettertonová @AngelaGBettertonova 2:52
@JulieHillovaOxford @OxfordNewsOnline
Byla jsem na tom večírku — jde o jejich dceru — pohřešuje se — chodí do třídy s mým synem

Julie Hillová @JulieHillovaOxford 2:53
@AngelaGBettertonova Proboha, to je strašně, myslela jsem, že jde o drogy nebo tak něco
@OxfordNewsOnline

- Oxford's News @OxfordNewsOnline** 2:54
@AngelaGBettertonova Jak se ta dívenka jmenuje a kolik je jí let?
- Angela Bettertonová @AngelaGBettertonova** 2:55
@OxfordNewsOnline Daisy Masonová. Bude jí tak osm devět
- Oxford's News @OxfordNewsOnline** 2:58
MIMORÁDNÁ ZPRÁVA Množí se zprávy o možném únosu dítěte v Canal Manor. Dle zdrojů jde o osmiletou dívku, která se ztratila z domu #unosditete
- Oxford's News @OxfordNewsOnline** 3:01
Kdybyste se o únosu cokoli dozvěděli, napište nám sem — další zprávy a novinky z Oxfordu vám přineseme v průběhu noci #unosditete

• • •

Je těsně po třetí. Volá mi tiskové oddělení, že je to venku. Snad bychom toho mohli využít. O dvacet minut později přijíždí před dům první televizní dodávka. Jsem v kuchyni. Rodina zůstala v obývacím. Barry Mason napůl sedí, napůl leží v křesle, oči zavřené, ale nespí. Když dodávku uslyšíme brzdit u domu, ani se nehne. Zato Sharon Masonová vstane z pohovky a vyhlédne z okna. Uvidí vystupovat reportéra. Za ním vyleze muž v kožené bundě, s mikrofonem a kamerou. Chvíli se na ně dívá, pak se otočí, pohlédne do zrcadla a prohrábne si vlasy.

„Detektive Fawley?“

Volá mě někdo z Challowova týmu. Stojí na schodech. Nějaká holka. Řekl bych, že bude nová, její hlas mi není povědomý. Nevidím jí do tváře, má masku a na hlavě kapuci kombinézy. Oproti tomu, co vám ukazují v telce v různých kriminálkách, je móda forezního týmu daleko míň šik. Tyhle pitomé seriály mě vytáčejí. Nikdo z forezního týmu by nikdy nekontaminoval místo činu tím, že se tam promenuje bez kombinézy a rozsévá po okolí vlasy a jiné biologické stopy. Kývne na mě. Jdu za ní nahoru. Zastavíme se v chodbě přede dveřmi, na kterých je úhledná cedulka

❖ DAISYIN POKOJ ❖

a pod ní modrým lepítkem připevněný papír s nápisem

NEVSTUPOVAT!!!

napsaným velkými nesourodými písmeny.

„Máme, co jsme potřebovali,“ oznámí mi. „Ale napadlo mě, že byste měl vidět její pokoj. Ani nemusíme dovnitř.“ Sotva otevře dveře, dojde mi, co tím myslela.

Ještě nikdy jsem takový dětský pokoj neviděl. Leda snad v nějakém připitomělém sitcomu. Na podlaze, na skříňkách i pod postelí jak vymeteno. Nikde nic. Hřeben položený v dokonalé rovině s kartáčem. Plyšáci usazení v řadě. Prohlížejí si nás koráلكovými očima. Působí to víc než znepokojivě. Nejen proto, že se to divoké a nespoutané dítě, které jsem viděl na videu, ani trochu nehodí do tak nepřírozně uklizeného pokoje.

Z některých prázdných pokojů dýchá přítomnost lidí, kteří v nich dřív bydleli. Tady je jen prázdnota. Jako by tu nikdy nikdo nebydlel. Jediná známka toho, že tu Daisy kdy byla, je plakát na protější zdi. Princezna z *Rebelky*, sama uprostřed lesa, vlasy zářivě zrzavé, pod ní nápis ZMĚŇ SVŮJ OSUD. Jakeovi se ten film taky moc líbil — museli jsme ho na něj vzít dvakrát. Pro děti to bylo dost fajn poselství: říkalo se tam, že je v pořádku, když jste jiní, sví. Jen musíte sebrat odvahu a být sami sebou.

„Hrozné, že?“ řekne ta holka vedle mě a přeruší tok mých myšlenek.

Aspoň má dost taktu, aby mluvila tiše, skoro šeptem. „Myslíte?“

Sundala si masku. Vidím, jak krčí nos. „Čeho je moc, toho je příliš. Všechno takhle označené? Jakože fakt všechno? Nikdo nemiluje svoje jméno tak moc, to mi věřte.“

Teď, když to řekla, to vidím taky. Všude kopretiny. Je jich plný pokoj. No do hajzlu. Na tapetě, povlečení, závěsech, polštářích. Pokaždé trochu jiné, ale pořád kopretiny. Umělé kopretiny v zeleném květináči, jasně žlutý kopretinový věneček na zrcadle toaletního stolku. Zářivé sponky s kopretinou, stínítko lampy ve tvaru kopretiny, na stropě závěsná kopretinová dekorace. Není to pokoj, spíš tematický zábavní park.

„Třeba se jí to takhle líbilo.“ Sám nevěřím tomu, co říkám.

Pokrčí rameny. „Třeba. Co já můžu vědět — děti nemám. Vy ano?“

Neví to. Nikdo jí nic neřekl.

„Ne,“ odpovím.

Už ne.

• • •

BBC Midlands Today

Středa 20. července 2016 | Naposledy aktualizováno v 6:41

Policie prosí o pomoc při pátrání po pohřešované osmileté dívce z Oxfordu

Přímo z domu svých rodičů v Oxfordu se ztratila osmiletá dívka. Daisy Masonová byla naposledy spatřena v úterý kolem půlnoci na zahradě rodinného domu. Její rodiče Barry a Sharon Masonovi tu pořádali večírek.

Daisy má světlé vlasy a zelené oči. Na sobě měla kostým kopretiny, vlasy spletené do francouzských copů. Sousedé ji popisují jako společenskou, ale citlivou dívku. Je nepravděpodobné, že by dobrovolně odešla s někým cizím.

Policie žádá, aby každý, kdo Daisy viděl nebo má nějaké informace, okamžitě kontaktoval policejní oddělení Thames Valley na čísle 01865 0966552.

• • •

O půl sedmé končí forenzní tým s průzkumem zahrady a uniformovaní policisté začínají prohledávat další oblasti v okolí domu. Veškerý jejich pohyb sledují zvidavé oči televizních kamer. Ještě je tu řeka za zahradou, ale

na to nechci ani pomyslet. Zatím ne. Všichni budeme předpokládat, že dívenka je pořád naživu. Bude to tak, dokud neřeknu jinak.

Stojím na úzké verandě a dívám se dozadu do zahrady. Na záhonech s květinami leží zbytky vypáleného ohňostroje, létem vysušený trávnický návštěvníci sešlapali až na hlínu. Policista měl pravdu: šance, že by se našel použitelný otisk boty nebo jiná stopa, je prakticky nulová. Vidím Challowa vzadu u plotu, shrbený se prodírá křovím. V keřích na břehu řeky, nad jeho hlavou, se zachytil nafukovací balonek. Stříbrná šňůrka se v raním vánku mírně chvěje. Pokud jde o mě, zoufale bych si potřeboval zapálit.

Řeka se tu mírně stáčí, což znamená, že zahrada Masonových je o něco delší než zahrady přilehlých domů, ale pro takové množství lidí stejně musela být těsná. Nemůžu se rozhodnout, jestli je to houpačkou v rohu, podupaným trávnickem, nebo jen nedostatkem spánku, ale nepříjemně mi to tu připomíná naši zahradu, když jsem byl ještě kluk. Uvězněnou v řadě stejně ponurých domů v bezútešné zástavbě, která za svou existenci vděčila metru. Stanice až na konci linky, v zemi nikoho, náhodně vsazená do míst, kde kdysi bývaly jen louky, které ovšem v době, kdy jsme se tam nastěhovali, dávno ustoupily betonu. Rodiče si to místo vybrali, protože bylo bezpečné a nic lepšího si nemohli dovolit. Dodnes se s nimi o nic z toho nemůžu přít. Stejně to tam ale bylo strašné. Nemělo to samostatný ráz, prostě okrajová čtvrť, která se zoufale snažila vyrovnat centru města. Centru, kam jsem sám chodíval — do školy, na návštěvu ke kamarádům a později do hospod a na rande s holkama. Domů jsem

si nikoho z kamarádů nikdy nepřivedl. Nenechal jsem je nahlédnout do míst, kde jsem vyrůstal. Možná bych vůči lidem z Canal Manor neměl být tak tvrdý: dobře vím, jaký je to pocit, žít na nesprávné straně.

Dole v zahradě ještě doutná gril, chladnoucí kov jemně praská. Řetězy houpačky jsou k sobě pevně stažené izolační páskou, nedá se na ní houpat. Stojí tu hromada zahradních židlí, altán (složený) a rozkládací stůl s kostkovaným ubrusem (taky složený). Dole pod nimi leží zelené chladicí boxy označené PIVO, VÍNO, NEALKO. Na terase za mnou jsou dvě popelnice, ta na tříděný odpad přetéká lahvemi a plechovkami, druhá je plná černých pytlů. Připadá mi — a mělo mě to napadnout dřív —, že je to práce Sharon Masonové. Všechn ten pořádek a poskládaný nábytek. Obešla zahradu a poklidila ji, aby působila reprezentativně. A udělala to, i když věděla, že se pohřešuje její dcera.

Gislingham vyjde z kuchyně a připojí se ke mně. „Everettová vzkazuje, že pochůzky po okolních domech zatím nic užitečného nepřinesly. Nikdo z účastníků včerejší párty, se kterými jsme mluvili, si nevzpomíná, že by viděl něco podezřelého. Sbíráme videa a fotky, které návštěvníci pořídili. Měly by nám pomoci s časovou osou. Na domě nejsou kamery, ale uvidíme, co najdeme v okolí. A taky zjišťujeme, jestli v patnáctikilometrovém okruhu nebydlí nějaký sexuální deviant, kterého máme v databázi.“

Přikývnu. „Dobrá práce.“

Challow se narovná a mávne na nás. Jdeme za ním. Za houpačkou je uvolněné prkno v plotě. Zdály působí

neporušeně, ale když do něj pořádně zatlačíte, uvolní se dost místa, aby tudy prolezl i dospělý.

Gislingham mi čte myšlenky. „Ale je možné, že by se někdo dostal dovnitř, popadl děcko a zase vylezl ven a nikdo by si ničeho nevšiml? Zahrada není moc velká, všude bylo plno lidí. A za takových okolností by se ta malá určitě bránila.“

Rozhlédnu se kolem. „Potřebujeme zjistit, jak velký je ten altán a kde přesně stál. Kdyby ho postavili v dolní části zahrady, je možné, že by díru v plotě zakryl a nikdo by pachatele neviděl lézt dovnitř ani ven. A když k tomu přičteme rachot ohňostroje...“

Gislingham příkyvuje. „Všichni se dívají jinak, spousta rámusu, děcka křičí...“

„...plus to, že většina dospělých tady byli rodiče spolužáků. Vsadím boty, že některé z nich Masonovi nikdy předtím neviděli. Zvláště otce těch dětí. Museli byste mít nervy ze železa, ale mohli byste sem vlézt, chvíli předstírat, že jste rodič a patříte k nim, a oni by vám to zbaštili. Navíc při takové příležitosti všichni předpokládají, že si s dětmi budete povídat, hrát si s nimi.“

Vydáme se zpátky k domu. „Ty fotky, co dáváte dohromady, Chrisi. Nejde jenom o časovou osu, kterou z nich chceme dostat. Začněte si odškrtnout jména. Nepotřebujeme jenom vědět, kdo kde byl, ale i co jsou ti lidi zač.“

• • •

V sedm nula pět zvoní detektiv konstábl Everettová na další dveře. Počká, až se otevrou, nasadí profesionální úsměv, zeptá se, jestli může jít dál, a řekne, že by měla

pár otázek. Dělá to už popatnácté. Říká si, že se nenechá vytočit, protože na ni spadlo obcházení sousedů a Gislingham je zatím uvnitř jediného baráku, na kterém tady záleží. V centru dění. Ostatně případy, kdy se pátrání po ztraceném děcku vyřešilo díky tomu, „co viděli sousedi“, spočítáte na prstech jedné ruky. Na druhou stranu se musí nechat, že někteří z nich byli u Masonových na večírku v době, kdy se ta malá ztratila. Ale i když tam včera byla spousta možných svědků, neměla Everettová vlastně nic, co by jim nějak pomohlo. Byla to „hezká párty“ a „příjemně strávený večer“. Jenomže někdy v průběhu toho bezva večera se ztratila malá holčička a nikdo si toho ani nevšiml.

Zazvoní ještě jednou (potřetí), odstoupí ode dveří a podívá se nahoru. Závěsy nejsou zatažené, ale po nějakém pohybu ani stopy. Zkontroluje seznam jmen. Kenneth a Caroline Bradshawovi, manželé, něco přes šedesát. Mohli odjet na dovolenou, aby to stihli dřív, než dětem začnou prázdniny. Udělá si vedle jejich jména poznámku a vrátí se na ulici. Doběhne k ní jedna z policistek v uniformě. Sotva popadá dech. Everettová si ji pamatuje ze stanice, ví, že se teprve zacvičuje v Sulhamsteadu. Zatím spolu nemluvily. Zkouší si vybavit její jméno — Simpsonová? Nějak podobně. Ne — Somerová. To je ono. Erica Somerová. Je starší než většina ostatních rekrutů. Musela dřív dělat něco jiného. Stejně jako ona. Everettová začínala jako zdravotní sestra. Byl to omyl. Nechává si to pro sebe. Dobře ví, že kdyby se to rozkřiklo, byl by to jen další důvod, aby ji kolegové — chlapi — posílali za rodinami obětí sdělovat jim zlé zprávy. Nebo obházet ulici a klepat na posrané dveře.

„V jedné popelnici jsme něco našli — podle mě byste to měla vidět,“ oznamuje jí Somerová a ukazuje směrem, odkud přišla. Jde přímo k věci, žádné kecy kolem. Everettové je hned sympatická.

Popelnice stojí na rohu, na křižovatce, kterou se sem sjíždí z postranní ulice. Už je tady člověk z forenzního a všechno dokumentuje. Když uvidí Everettovou, kývne. Obě ženy sledují, jak sahá do popelnice a vytahuje něco, co leží hned nahoře. Prověsí se to jako hadí kůže. Povadlé, prázdné, zelené. Jasně zelené.

Punčocháče, na jednom kolenu díra. A jsou malé. Tak akorát pro dítě.

. . .

Výslech Fiony Websterové, vedený na Barge Close 11 v Oxfordu

20. července 2016, 7:45

Výslech vede detektiv konstábl V. Everettová

VE: Mohla byste nám říct, odkud znáte Masonovy, paní Websterová?

FW: Moje dcera Megan chodí na „káčku“ do stejné třídy jako Daisy, Alice o rok výš.

VE: Na „káčku“?

FW: Promiňte — na základní škole biskupa Kryštofa. Všichni z okolí jí říkají „káčko“. A samozřejmě jsme sousedi. Na ten večírek jsme jim půjčili altán.

VE: Takže jste přátelé?

FW: Neřekla bych úplně „přátelé“. Sharon se od ostatních drží stranou. Když ráno vedeme děti do školy,

popavíme se u brány, jak to tak rodiče dělávají. A někdy se Sharon chodíme běhat. Ale ona má daleko větší disciplínu než já. Chodívá každé ráno, dokonce i v zimě. Odveze děti do školy a jde si zaběhat. Trápí ji její váha — teda nikdy by to nepřiznala, ale je to vidět. Jednou jsme zašly ve městě na oběd — byla to spíš taková náhoda, prostě jsme na sebe narazily přímo před tou pizzerií na High Street, takže nemohla říct ne. Ale skoro nic nesnědla — jen si několikrát zobla salátu...

VE: Takže Sharon nepracuje, když říkáte, že chodí dopoledne běhat?

FW: Ne. Řekla bych, že dřív do práce chodila, ale nevím, co dělala. Já bych se zbláznila, být celé dny zavřená doma, ale ona asi věnuje veškerý čas dětem.

VE: Takže je dobrá máma?

FW: Vzpomínám si, že celý oběd mluvila jenom o tom, jak báječné známky dostala Daisy z tohoto testu a tamhleté zkoušky a že chce být veterinářka a k tomu je nejlepší ta a ta univerzita.

VE: Takže by se dalo říct, že je trochu přehnaně ambiciózní rodič?

FW: Čistě mezi námi, Owen — můj manžel — ji nemůže vystát. Znáte ten výraz „ostré lokty“? Owen tvrdí, že Sharon je má jako břitvy. Osobně si ale myslím, že nemůžete nikomu vyčítat, když chce pro svoje děti jen to nejlepší. Jenže Sharon to dává najevo znatelně víc než ostatní. Vlastně si myslím, že se sem Masonovi přistěhovali v prvé řadě kvůli školám. Soukromou školu si podle mě nemůžou dovolit.

VE: Ale domy v téhle čtvrti nejsou zrovna levné...

FW: To ne. Taky mám dojem, že to taktak utáhnou.

- VE: A víte, kde bydleli předtím?
- WF: Tuším, že někde na jihu Londýna. Sharon o minulosti moc nemluví. Nikdo z jejich rodiny. Ale pokud mám být upřímná, docela mě mate, proč chcete tohle všechno vědět — neměli byste být radši venku v ulicích a hledat Daisy?
- VE: Několik týmů prohledává okolí a prověřuje kamerové záznamy. Ale čím víc toho o Daisy a její rodině zjistíme, tím líp. Nikdy nevíte, co může být podstatné. Ale promluvme si ještě o včerejším večeru. V kolik jste k Masonovým dorazili?
- FW: Chvilí po sedmé. Byli jsme jedni z prvních. Na pozvánce stálo mezi půl sedmou a sedmou. Podle mě Sharon čekala, že všichni dorazí už na půl. Když jsme přišli, byla pěkně vytočená. Možná se bála, že nikdo nepřijde. Měla s tím hromadu zařizování. Říkala jsem jí: Podívej, každý se rád zapojí a něco přinese, ale to ne, ona musela všechno přichystat sama. Občerstvení bylo připravené na stolech na zahradě, přikryté potravinovou fólií — to je strašná věc, nepřijde vám, víte...
- VE: Říkala jste, že byla vytočená?
- FW: No, ano, ale jenom kvůli večírku. Sotva se to pak rozběhlo, už byla v pohodě.
- VE: A co Barry?
- FW: Baz byl na oslavě za hvězdu, jako vždycky. Pokaždé je pozorný a družný, s každým si má co říct. Jsem si docela jistá, že to celé byl jeho nápad. Navíc Daisy zbožňuje — prostě tatínkova holčička. Pořád ji zvedá nad hlavu a nosí na ramenou. V tom květinovém kostýmu vypadala překrásně. Je smutné, když děti

vyrastou z fáze, kdy se rády převlékají do kostýmů — chtěla jsem, aby si Alice včera taky oblékla něco pěkného, ale striktně to odmítla. Je jenom o rok starší než Daisy, ale chce nosit akorát krátké topy a tenisky.

VE: Musíte se s Barrym Masonem dobře znát.

FW: Co prosím?

VE: Když jste o něm mluvila, řekla jste „Baz“.

FW: [zasměje se] Bože můj, vážně jsem to řekla? Víím, není to hezké, ale říkáme jim tak. Někteří z nás. Baz a Shaz. Zkratka pro Barry a Sharon, chápete? Ale proboha vás prosím, neříkejte Sharon, že jsem ji takhle nazvala. Z duše to nenávidí. Jednou to někomu omylem uteklo před ní — no mohla se z toho pominout.

VE: A Barrymu to nevadí?

FW: Mně připadá, že ne. Ale Barry je pohodář. Je daleko víc v klidu než Sharon. Což není nic těžkého.

VE: A kdy jste naposledy viděla Daisy?

FW: Nad tím si lámu hlavu už od večírku. Řekla bych, že to bylo těsně předtím, než začal ohňostroj. Všude tam celý večer pobíhala spousta malých holek. Báječně se bavily.

VE: A nevěšila jste si, že by s ní někdo mluvil — třeba někdo, koho jste neznala?

FW: Nebylo tam moc lidí, které bych neznala. Podle mě byli všichni z okolí. Aspoň si nevybavuju nikoho z druhé strany.

VE: Z druhé strany?

FW: Za řekou. Chápete, zbohatlíci. Moc často je tady u nás nevidíte. Každopádně pokud si dobře vzpomínám, Daisy se celou dobu bavila s kamarádkami. Když jste

v jejich věku, připadají vám všichni dospělí pěkně pitomí.

VE: A váš manžel, Owen, tam byl taky?

FW: Proč vás to zajímá?

VE: Potřebujeme vědět, kde se všichni tou dobou pohybovali...

FW: Naznačujete snad, že s tím má Owen něco společného? Protože vás můžu rovnou ujistit, že...

VE: Jak už jsem řekla, jenom potřebujeme vědět, kdo všechno na oslavě byl.

[odmlka]

Je možné, že jsme našli punčocháče, které si Daisy ten večer oblékla. Vybavíte si, jestli je měla na sobě, když jste ji viděla naposledy?

FW: Omlouvám se, ale na to si nevzpomínám.

VE: A nevyšimla jste si, jestli se na oslavě nezranila nebo třeba nespadla?

FW: Ne, určitě ne, to bych si pamatovala. Ale proč se na to ptáte? K čemu vám to je?

VE: Na těch punčocháčích se našla krev, paní Websterová. Snažíme se přijít na to, jak se tam dostala.

. . .

O půl deváté sedím v autě zaparkovaném na rohu Water-view Crescent, což je očividně o třídu prestižnější adresa: třípatrové městské domy a u vstupu — no věřili byste tomu — párek kamenných lvů na podstavcích. Žvýkám piroh, který kdosi přinesl z pumpy na hlavní silnici. Stačí se na něj jenom podívat a už cítím, jak mi kornatí tepny. Jenže v deset bude tisková konference. Pokud něco

nesním, budu malátný. Když už jsme u toho, auto, ve kterém sedím, je ford. To jen kdyby vás to zajímalo. A žádou pošahanou křížovku neluštím.

Někdo zaťuká na okýnko řidiče. Stáhnou ho dolů. Konstábl Everettová. Její křestní jméno je Verity, což znamená „pravda“ — jednou jsem jí řekl, že s takovým jménem je pro tuhle práci jako stvořená. A ona se nikdy nevzdá, dokud ji nenajde. Myslím pravdu. Nesmíte se nechat ukolébat jejím netečným výrazem — patří mezi nejurputnější policajty, se kterými jsem kdy dělal.

„Cos zjistila? Co ti řekla Fiona Websterová?“

„Namluvila toho spoustu, ale o to teď nejde. Něčeho si všimla ta milá stará paní z čísla třicet šest. Prý několik minut po jedenácté. Vlastně si je jistá, protože se chystala zavolat na policii kvůli rušení nočního klidu.“

Vzpomenu si, jak Sharon Masonová poznamenala, že vás ještě někdo nahlásí úřadům. Možná jsem ji špatně odhadl — když máte sousedy na hovno, nikdy nejste dost obezřetní.

„Tak co říkala paní...“

„Bamptonová.“

„Co říkala paní Bamptonová?“

„Prý viděla od domu Masonových jít muže s dítětem v náručí. Byla to holčička a plakala. Možná spíš křičela, říkala paní Bamptonová. Proto se šla podívat k oknu, co se děje.“

Kroutím hlavou. „Byl to večírek. Mohlo to být úplně nevinné. Jak víme, že jeden z otců nenesl domů v náručí svoji dceru?“

Neházím zpátečku proto, že bych pochyboval o tom, co říká, ale protože nechci, aby to byla pravda. Jenže

Everettové hoří tváře. Něco ví. „Paní Bamptonová říká, že na dálku neviděla tomu muži do tváře, takže nám nemůže poskytnout jeho popis.“

„Tak jak ví, že to byla holčička?“

„Protože na sobě měla moc hezké šatičky. Prý vypadala jako květinka.“

• • •

Policie Thames Valley @PolicieThamesValley 9:00
Pomůžete najít Daisy Masonovou (8)? Naposledy spatřena v úterý v noci, Canal Manor, #oxford.
Máte-li bližší informace, volejte 01865 0966552
829 RETWEETŮ

BBC Midlands @BBCMidlandsAktualne 9:09
Dnes v deset hodin dopoledne uspořádá policie tiskovou konferenci k případu zmizení osmileté Daisy Masonové
1 566 RETWEETŮ

ITV News @ITVNewsAktuality 9:11
AKTUÁLNĚ V 10:00 zveřejní oxfordská policie podrobnosti k pátrání po osmileté Daisy a uvede detaily o možném podezřelém #daisymasonova
5 889 RETWEETŮ

• • •

Prvních patnáct minut tiskovky se nic zásadního nestalo. Obvyklé otázky, obvyklé vyhýbavé odpovědi. „Rané sta-

dium vyšetřování“ — „Děláme maximum“ — „Pokud by kdokoli měl jakékoli informace“. Znáte to, rutina. Publikum bylo podrážděné — věděli, že by to mohla být senzace, ale nic neměli a točili se v kruhu. Možný podezřelý i svědkyně, která ho zahlédla, sice vyvolali rozruch, ale bez fotografie nebo popisu se nebylo čeho chytit. Jedna známá firma si chtěla užít svou minutu slávy a jediným nevkusným dotazem se z toho pokusila udělat osobní záležitost („Inspektore Fawley, vám připadá vhodné, abyste zrovna vy vedl vyšetřování zmizelého dítěte?“), ale všichni ostatní pálili čistě. Koukl jsem na hodinky — za chvíli jim vyprší přidělená čtvrt hodinka — a najednou se zvedl někdo úplně vzadu. Vypadal tak na sedmnáct. Špinavě blond vlasy, bledá pleť, která okamžitě zrudla, když se k němu všichni otočili. Z žádného velkého deníku není, to vím jistě. Nejspíš elévek z nějakého místního plátku — v podstatě reklamního letáku tu a tam proloženého textem. Ale podcenil jsem ho. A to jsem neměl dělat.

„Pane inspektore, můžete potvrdit, že jste kousek od domu Masonových našli část oblečení, které by mohlo patřit Daisy? Je to pravda?“

Napětí v místnosti stonásobně zhoustlo, dva tucty novinářů se rozhučely náhlým zájmem o věc.

Zaváhal jsem. Což je, jak taky jinak, fatální chyba.

Do vzduchu vylétlo celé stádo rukou. Horečné bušení do tableťů. Šest nebo sedm lidí se mu pokusilo skočit do řeči, ale holobrádek to bez mrknutí oka ustál.

Během nanosekundy, kterou trvalo, než jsem stačil zareagovat, mi došlo, že záměrně neřekl, co jsme našli. Ne proto, že by to nevěděl. On si tenhle exkluzivní detail nechával pro sebe.

Zhluboka jsem se nadechl. „Ano, to je pravda.“

„A že tenhle... kus oděvu... že na něm byla krev?“

Otevřel jsem ústa, abych odpověděl a srovnal ho do latě, ale bylo pozdě. V místnosti to hučelo jako v úle.

• • •

Je deset patnáct a v přední části fary na Banbury Road, kterou přidělili vyšetřovacímu týmu jako centrálu, postaví detektiv konstábl Andrew Baxter flipchart a rozvine mnohanásobně zvětšenou mapu severního Oxfordu. Pokryli jsme celou oblast. Spousta místních přichází nebo volá, chtějí pomoci, takže před další fází je potřeba všechno pečlivě zorganizovat.

„Tak fajn,“ řekne hlasitě, aby překřičel hluk. Nad hlavami nám hučí policejní helikoptéra. „Poslouchejte mě. Musíme mít jasno v tom, kdo co dělá, abychom nehojnili vlastní ocas a nevrhali se všichni na stejnou kořist. A kdyby se vám tohle klišé nezdálo dost vhodné, najdete si vlastní dle libosti.“

Pak vezme do ruky červený fix. „Oblasti, ve kterých pátráme, jsme rozdělili do tří zón. Každý tým se bude skládat minimálně ze dvanácti policistů a bude mít k ruce školeného poradce při pátrání po pohřešované osobě, jehož úkolem bude sbírat a porovnávat důkazy a starat se o to, aby nám přehnaně agilní občané nena dělali víc škody než užitku.“

Obkreslí kruh kolem jedné části mapy. „První tým pod vedením seržanta Eda Meada si vezme na starosti Griffin School. Všech těch posraných čtyřicet hektarů. Většinou se jedná o otevřený prostor, našťástí, ale najde

se tam i dost houštin a zalesněných oblastí, plus křoviska na východním břehu řeky. Ve škole čeká spousta dobrovolníků z posledního ročníku, kteří se do pátrání zapojí. Ředitel je bývalý voják, takže bude zběhlý v potřebném drilu. Což neměl být vtip. Druhý tým pod vedením seržanta Philipa Manna si vezme na starost stezku podél Canal Manor a přírodní rezervaci na západ od řeky. Tam za vámi přijedou dobrovolníci z fondu na ochranu divoké přírody — zjevně tu ještě hnízdí nějakí ptáci, takže nám budou k ruce, abychom náhodou nenadělali nějakou škodu. Na řece kotví i několik obytných člunů. Musíme si promluvit s jejich majiteli.“

Opíše další kruh na mapě. „Třetí tým v čele se seržan-tem Benem Robertsem se postará o rekreační oblast, parkoviště u železničního přejezdu a univerzitní hřiště za Woodstock Road. I tam čeká spousta místních, kteří rádi pomůžou.“

Baxter zacvakne fix. „Nějaké otázky? Dobře, fajn. Zůstaňte na telefonu. Kdybychom potřebovali oblast pátrání rozšířit nebo kdyby helikoptéra něco zachytila, zavoláme vám. Doufejme ale, že to nebude nutné.“

• • •

Odcházím z tiskové konference, když vtom mi zazvoní telefon. Volá Alex. Zírám na displej a říkám si, jestli je dobrý nápad to zvednout. Na displeji mám jeden z těch fádňích úvodních obrázků přednastavených z výroby. Stromy a tráva a nebe. Nevybral jsem si ho — bylo mi úplně jedno, co tam bude, potřeboval jsem se zbavit obrázku, který jsem tam míval dřív. Fotky Jakea. Pořídil

jsem ji loni v létě. Věší se Alex na ramena a slunce v pozadí mu zbarvuje tmavé vlásky doruda. Říkal jsem mu, že na nošení na zádech už začíná být moc velký, ale on se na mě jenom culil a ani se nepohnul. Pokaždé když jsem se na tu fotku zadíval, jsem si vzpomněl na jednu báseň, kterou jsme kdysi četli ve škole: „Překvapený štěstím“. Právě tak Jake na fotce vypadal — překvapený štěstím. Jako by ho pocit štěstí zaskočil nepřipraveného.

Zvednu to.

„Ahoj Adame. Kde jsi?“

„Na stanici, měli jsme tiskovku. Něco se stalo... nechtěl jsem tě budit...“

„Vím, slyšela jsem... Bylo to ve zprávách. Říkali, že se ztratilo nějaké dítě.“

Zhluboka se nadechnu. Věděl jsem, že dřív nebo později budeme muset něčemu takovému čelit, byla to jenom otázka času. Ale i když víte, že se něco může stát, není to o nic lehčí, když to přijde. Nedá se na to připravit.

„Je to malá holčička,“ řeknu. „Jmenuje se Daisy.“

Jako bych slyšel, jak jí tluče srdce. „Ubozí rodiče. Jak to zvládají?“

Měla by to být jasná otázka, ale já neznám odpověď. A právě v tu chvíli mi — více než kdy předtím — dojde, jak zvláštní Masonovi jsou.

„Těžko říct,“ odpovím. Rozhodnu se pro polovičatou upřímnost. „Podle mě jsou hlavně v šoku. Ale je brzy, nemáme žádný důkaz, že by jí někdo ublížil. Nic nenasvědčuje tomu, že bychom ji nemohli najít živou a zdravou.“

Odmlčí se, nic neříká. Pak: „Někdy mě napadá, jestli to není horší.“

Otočím se na druhou stranu a ztiším hlas. „Horší? Jak to myslíš?“

„Naděje. Jestli to není ještě horší. Horší než vědět, jak to je. My aspoň...“

Zlomí se jí hlas.

Nikdy dřív takhle nemluvila. Spolu jsme tak nemluvili. Chtěli to po nás — prý bychom měli. Ale my jsme to dál vytěsňovali. Uzamykali jsme to v sobě tak dlouho, tak hluboko, že už o tom mluvit nešlo. Až teď. Ze všech okamžiků právě teď. Pláče. Pláče tiše, protože nechce, abych ji slyšel. Nevím, jestli jí v tom brání hrdost, nebo mi nechce přidělovat starosti. Vzhlednu. Míří ke mně jeden z vyšetřovatelů.

„Nezlob se, Alex. Musím už jít.“

„Já vím. Promiň.“

„Ne, ty promiň. Zavolám ti později. Slibuju.“

• • •

19. července 2016, 15:30

Den zmizení

Základní škola biskupa Kryštofa, Oxford

Zvonění ohlašuje konec vyučování, děti s křikem proudí ze tříd ven na slunce a za moment nastoupí do přehřátých aut, která rodiče nechali stát za branami školy. Některé běží, jiné poskakují, jedno nebo dvě se pomalu loudají a několik starších žáků se shlukuje do skupinek, baví se a vyměňují si videa na iPhonech. Na schodech před školou stojí dvě učitelky a sledují, jak děti odcházejí pryč.